

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **P., s. r. o.**, so sídlom v B., na ul. P. proti povinnému: **I. L.**, nar.X., bytom: **Š., A.**, o **vymoženie 443,44 eura s príslušenstvom** vedenom pred Okresným súdom Senica sp.zn.10Er/543/2010, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k.: 3CoE/26/2013-52 zo dňa 28.mája 2013 , takto

r o z h o d o l :

Návrh dovolateľa na prerušenie dovolacieho konania sa **z a m i e t a**

Napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k.: 3CoE/26/2013-52 zo dňa 28. mája 2013 sa **z r u š u j e a** vec sa **v r a c i a** Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Uznesením č. k. 10Er/543/2010-33 zo dňa 15. 08. 2012 okresný súd zastavil exekučné konanie a uložil oprávnenému povinnosť zaplatiť súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie v sume 39,83 eura .

Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 57 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z z., § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z., § 52, § 53 a § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že súdny exekútor JUDr. R. K. žiadal okresný súd listom doručeným dňa 15. 07. 2010 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prospech oprávneného proti povinnému , a to základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s. v Bratislave, sp. zn. SR 21519/09 zo dňa 11. 01. 2010. Uznesením č. k. 10Er/543/2010-9 zo dňa 15.10.2010, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 9CoE/89/2011-27 zo dňa 17. 01. 2012, bola jeho žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti o vymoženie zmenkového úroku

prevyšujúcej zákonný 9 % ročný úrok z omeškania stanovený podľa § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. Vo zvyšku súd udelil súdному exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie. Následne však prvostupňový súd z úradnej povinnosti opätovne preskúmal zmluvu o úvere č. 2280727, ktorá bola uzatvorená medzi účastníkmi exekučného konania dňa 23. 12. 2008, ako aj všeobecné obchodné podmienky a zistil, že v bode 18. Všeobecných podmienok poskytnutia úveruje obsiahnutá rozhodcovská doložka, ktorá znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom, ak by vystupoval na strane žalovaného, a teda dospel k záveru, že takáto rozhodcovská doložka je neprijateľnou zmluvnou podmienkou v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, pretože spôsobuje hrubý nepomer v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, a preto je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Neplatná rozhodcovská doložka nemôže založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť, a preto rozhodcovský rozsudok je nulitný a ako exekučný titul neúčinný. Na základe týchto skutočností súd prvého stupňa v zmysle vyššie citovaných ustanovení exekučné konanie zastavil. O trovách exekučného konania rozhodol súd prvého stupňa podľa § 200 ods.2 a § 203 ods. 1 Exekučného poriadku.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Trnave ako súd odvolací uznesením č. k.: 3CoE/26/2013-52 zo dňa 28. mája 2013 napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil a povinnému nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, pretože súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia poukázal na skutočnosť, exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, je povinný preskúmať exekučný titul aj podľa kritérií uvedených v § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, teda exekučný súd musí zistiť, či exekučný titul, ktorým je rozhodcovský rozsudok, nemá nedostatok uvedený v § 40 písm. a), b) zákona o rozhodcovskom konaní, alebo či nezaväzuje na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo v rozpore s dobrými mravmi. V prípade, ak exekučný súd zistí, že rozhodcovský rozsudok má niektorý z týchto nedostatkov uvedených v § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, musí v zmysle § 44 ods. 2 zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ak exekučný súd už

vydal poverenie na vykonanie exekúcie a až následne zistí nedostatky exekučného titulu v zmysle § 45 ods. 1 zákona o rozhodcovskom konaní, ide síce o pochybenie exekučného súdu, ktorý predmetné poverenie vôbec nemal vydať, ale zároveň toto svoje pochybenie môže a musí exekučný súd odstrániť len tak, že exekúciu zastaví (príp. zastaví v časti). Exekučný súd musí počas celej doby vykonávania exekúcie dbať o to, aby sa exekúcia vykonávala v súlade so zákonom.

Podľa odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne posúdil vzťah medzi účastníkmi konania z predmetnej zmluvy ako spotrebiteľský, nakoľko oprávnený konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a uzatvoril zmluvu s povinným ako nepodnikateľom. Súd prvého stupňa mal povinnosť preskúmať, či plnenia, na ktoré povinného zaväzuje rozhodcovský rozsudok nevyplývajú z neprijateľných zmluvných podmienok. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa a všetky zmluvné podmienky posúdené súdom prvého stupňa ako neprijateľné považoval aj odvolací súd za neprijateľné, pretože tieto zmluvné dojednania neboli individuálne dojednané, nakoľko sú súčasťou všeobecných zmluvných podmienok, povinný ich mohol len ako celok prijať alebo odmietnuť a spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Pretože neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné, súd prvého stupňa správne rozhodol o zastavení exekúcie. V prípade, ak je neprijateľnou podmienkou samotná rozhodcovská doložka, je to dôvod na zastavenie exekúcie, nakoľko táto potom prebieha na základe nespôsobilého exekučného titulu. Neprijateľnou podmienkou je jednoznačne rozhodcovská doložka, ktorá znemožňuje voľbu povinného dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom, ak veriteľ podá žalobu u rozhodcu, a nejde pritom o individuálne dojednanú zmluvnú podmienku. Keďže medzi zmluvnými stranami nebola platne uzavretá rozhodcovská zmluva v zmysle § 3 a nasledujúcich zák. č. 244/2002 Z. z., nebola ani založená právomoc rozhodcovského súdu v danej veci konať a rozhodnúť. Preto rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý bol predložený prvostupňovému súdu ako podklad pre vykonanie exekúcie je nulitný a ako exekučný titul neúčinný, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre zastavenie exekúcie.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 3 a § 151 ods. 1 O. s. p.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k.: 3CoE/26/2013-52 zo dňa 28.mája 2013 napadol oprávnený dovolaním.

V dovolaní namietol, že súdy: 1. rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 237 písm. a/ O. s. p.), lebo nesprávne interpretovali § 44 ods. 2 a § 45 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, 2. konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 237 písm. d/ O. s. p.), lebo vykonateľnosť exekučného titulu už bola právoplatne posúdená pri poverení súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, 3. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol potrebný (§ 237 písm. e/ O. s. p.), 4. oprávnenému odňali možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.) tým, že konali bez pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jeho právo na to, aby jeho právna vec bola rozhodovaná na základe správneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie, a že ignorovali záväznú interpretáciu práva EU založenú na rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 21. 2. 2013 sp. zn. C-472/11, 5. sa v konaní dopustili inej vady konania majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), lebo nesprávne zistili skutkový stav a nevykonali dokazovanie, 6. napadnuté rozhodnutie založili na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 O. s. p.).

Z týchto dôvodov žiadal zrušiť obe rozhodnutia súdov nižších stupňov a vec vrátiť súdu prvého stupňa; zároveň žiadal prerušiť do volacie konanie (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) z dôvodu, aby dovolací súd požiadal Súdny dvor Európskej únie na základe článku 267 tretí odsek Zmluvy o fungovaní Európskej únie o výklad písm. q) ods. 1 prílohy Smernice Rady 93/13/EHS a čl. 17 i čl. 47 Charty základných práv EÚ.

Podľa dovolateľa z rozsudku Súdneho dvora EÚ z 21. 02. 2013 sp. zn. C-472/11 vyplýva, že uplatnenie smernice 93/13/ES sa musí uskutočňovať na základe spravodlivého konania, čo znamená dôsledné uplatňovanie záruky kontradiktórnosti tak v základnom konaní, ako aj v exekučnom konaní, všetko v zmysle čl. 47 Charty základných práv EÚ. Podľa dovolateľa v danom prípade exekučný súd neumožnil účastníkovi exekučného konania viesť kontradiktórne konanie a pokiaľ svoje rozhodnutie založil na aplikácii smernice 93/13/ES mala byť založená na jej správnej interpretácii, ktorá neodporuje interpretácii uskutočnenej Súdny dvorom Európskej únie.

Dovolateľ namietol, že súd prvého stupňa nevytýčil vo veci ústne pojednávanie, hoci podľa zákona bol povinný tak urobiť a tento nedostatok neodstránil ani odvolací súd. Súdy

neupovedomili povinného na zámer posúdiť zmluvnú podmienku ako neprijateľnú a nevyzval ho, aby vyjadrí, že nemá zámer dovoliavať sa vylúčenia aplikácie dotknutej podmienky.

Dovolateľ poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR z 18. 04. 201 sp. zn. II.ÚS 140/2010, v súvislosti s argumentáciou o výklade a aplikácii komunitárneho práva v konaní o prejudiciálnej otázke, ako aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12. apríla 2012 sp. zn. IV.ÚS 95/2010-80, a to v súvislosti s jeho námietkou o nutnosti požiadať o výklad pojmu nekalá zmluvná podmienka súdny dvor Európskej únie, ako aj o výklad č. 17 a 51. 47 Charty základných práv EÚ a to v súvislosti s výkladom pojmu neprijateľná zmluvná podmienka. Z toho dôvodu navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia a konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní.

Podľa dovolateľa právnu podstatu napadnutého uznesenia odvolací súd založil na nesprávnom posúdení rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej (nekalej) podmienke v spotrebiteľskej zmluve uzatvorenej medzi oprávneným a povinným. V odôvodnení sa odvoláva na nekonkrétne „ustanovenia smernice Rady 93/13/EHS" a „vnútroštátne právne normy, ktoré upravujú režim spotrebiteľských zmlúv", ako aj svoje tvrdenia, závery riadne nezdôvodňuje, preto je napadnuté uznesenie nepreskúmateľné a arbitrárne.

V podaní zo dňa 30. 07. 2013 (podané na pošte dňa 31. 07. 2013) označenom ako dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave č. k.: 3CoE/26/2013-52 zo dňa 28. mája 2013, oprávnený doplnil dovolacie dôvody, keď namietol, že 1. odvolací súd svojim postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom (ust. § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. f) O. s. p.), keď v súdnom konaní nerešpektoval procesný návrh oprávneného na to, aby došlo k prerušeniu konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EU a neumožnil mu tak v konaní uplatňovať právne argumenty na podporu svojej pozície a ochranu legitímnych nárokov; 2. že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (ust. § 241 ods 2 písm. c) O. s. p.), keď súd opomenul aplikovať ust. § 167 ods. 1 veta druhá O. s. p., podľa ktorého súd rozhoduje uznesením o prerušení konania; 3. súd bol nesprávne obsadený (ust. § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p. v spojení s ust. § 237 písm. g) O. s. p.) , keď v rozsahu výkladu práva EÚ je zákonným sudcom vo veci začatej pred vnútroštátnym súdom nielen sudca určený rozvrhom práce podľa osobitných predpisov, ale aj komunitárny sudca, lebo jeho povinnosť

rozhodnúť o otázkach interpretácie komunitárneho práva je súčasne aj jeho oprávnením, ktoré nemožno zásadne obísť, a ak, tak len úniovým právom určenými spôsobmi. Ak sa v spore v konaní pred vnútroštátnym súdom nepodielá svojim výkladom práva spoločenstva komunitárny sudca, hoci tento výklad bol nevyhnutný na rozhodnutie vo veci samej, potom vnútroštátny súd bol v tejto časti konania pred ním nesprávne obsadený (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. IV. ÚS 206/08).

Podľa dovolateľa je potrebné obrátiť sa s požiadavkou o výklad pojmu nekalá zmluvná podmienka v kontexte tohto sporu na Súdny dvor Európskej únie. Súd sa s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS nevysporiadal a nezdôvodnil, prečo považuje rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere.

Povinný a ani súdny exekútor sa k podanému dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal najskôr, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia zo 14. mája 2013 sp. zn. 3ECdo 46/2013, 3Co 44/2013, 3. júla 2013 sp. zn. 3ECdo 76/2013 a 3. júla 2013 sp. zn. 3Cdo 34/2013, na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa rozhodnutiach súdov v tomto konaní nespomína Smernica Rady 93/13/EHS a z určujúceho hľadiska tak ako postupovali súdy nižších stupňov, bolo potrebné

aplikovať a interpretovať len vnútroštátne právne predpisy (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

Následne sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací zaoberal otázkou, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu. V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré napadol oprávnený dovolaním, nemá znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, dovolanie ale nesmeruje proti potvrdzujúcemu uzneseniu uvedenému § 239 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p. Dovolanie oprávneného preto podľa ustanovení § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O. s. p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd, ktoré zakladajú tzv. zmätočnosť rozhodnutia, skúmal dovolací súd prípustnosť dovolania aj podľa § 237 O. s. p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (rozsudku a uzneseniu) odvolacieho súdu,

ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Existenciu väd konania podľa § 237 ods. 1 písm. b/ a c/ O. s. p. oprávnený netvrdil a existencia týchto väd ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného v zmysle § 237 písm. a/,d/,f/ , e/ a g/ O. s. p., z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 28. februára 2013 sp. zn. 2Cdo 17/2013, z 30. apríla 2013 sp. zn. 2ECdo 16/2013, z 24. mája 2013 sp. zn. 2ECdo 90/2013, z 26. júna 2013 sp. zn. 2Cdo 7/2013, z 26. júla 2013 sp. zn. 2ECdo 63/2013 , z 3. júla 2013 sp. zn. 3Cdo 58/2013, 14. mája 2013 sp. zn. 3ECdo 46/2013, 3Co 44/2013, 3. júla 2013 sp. zn. 3ECdo 76/2013, 3. júla 2013 sp. zn. 3Cdo 34/2013, 6. augusta 2013 sp. zn. 3Cdo 2/2013 a 6. augusta 2013 sp. zn. 3Cdo 45/2013 a konštatuj e, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (vid' napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (vid' aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 1. februára 2012 sp. zn. 5Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania

- nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
  5. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne - teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného - môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania, 6. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a neznemožňuje oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012).

Tieto právne závery (vid' 1. až 6.) zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd sa stotožňuje s názorom, že v danom prípade uzavretá rozhodcovská doložka - z dôvodov vysvetlených už súdmi nižších stupňov - je neprijateľná podmienka spotrebiteľskej zmluvy (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka), čo zakladá jej neplatnosť. Neplatná rozhodcovská doložka nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať označený rozhodcovský rozsudok, ktorý vzhľadom na to nie je vykonateľný exekučný titul.

Osobitne k námietke oprávneného, že § 57 ods. 5 Exekučného poriadku (údajne) v znení účinnom v čase zastavenia exekúcie ukladal súdu, aby pri postupe podľa § 57 ods. 1 písm. g/ ak/ nariadil pojednávanie, do volací súd uvádza, že súd prvého stupňa exekúciu zastavil uznesením z 15. augusta 2012, teda v čase, keď bol povinný nariadiť pojednávanie (túto povinnosť mal súčinnosťou od 9. augusta 2012 do 31. 12. 2012, pričom od 1. 1. 2013

podľa § 58 ods. 2 Exekučného poriadku má súd možnosť, nie povinnosť, nariadiť v takomto prípade pojednávanie, ak je to nevyhnutné pre objasnenie veci).

I keď súd prvého stupňa nenariadením pojednávania pochybil, má do volací súd za to, že zrušením rozhodnutí súdov nižších stupňov by sa nedosiahol všeobecný účel dovolania, keďže v ďalšom konaní by súd už pojednávanie nariadiť nemusel (odsek 5 § 57 bol zákonom č. 335/2012 Z. z., účinným od 01. januára 2013, z Exekučného poriadku vypustený).

Odvolačný súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dvoch dôvodov (§ 214 ods. 1 písm. b) a c) O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného dôvodu bolo nariadenie pojednávania na úvahe odvolacieho súdu.

Dovolaateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nezakladajú.

Prípustnosť dovolania pre existenciu vyššie uvedených a oprávneným tvrdených vád konania sa nepotvrdila, preto tieto vytknuté vady nezaložili prípustnosť dovolania.

Oprávnený však v dovolaní ako jeden z do volacích dôvodov uviedol, že napadnuté uznesenie krajského súdu je postihnuté takou vadou, v dôsledku ktorej mu bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 243f ods. 1 písm. c/ O. s. p.), pretože odvolací súd vôbec nerozhodol uznesením podľa §167 ods. 1 O. s. p. o jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) O. s. p.

Procesná vada konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je dôsledkom porušenia práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces (či. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd). Dochádza k nej vtedy, ak súd v priebehu konania neumožní účastníkovi vykonať práva priznané mu Občianskym súdnym poriadkom, okrem iného i právo predniesť (doplniť) svoje návrhy. Tomu zodpovedá povinnosť súdu o týchto návrhoch rozhodnúť.

Podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločností o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Podľa § 167 ods. 1 O. s. p. ak zákon neustanovuje inak, rozhoduje súd uznesením. Uznesením sa rozhoduje najmä o podmienkach konania, o zastavení alebo prerušení konania, o odmietnutí návrhu na začatie konania, o zmene návrhu, o späťvzátí návrhu, o zmieri, o trovách konania, ako aj o veciach, ktoré sa týkajú vedenia konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že oprávnený v podanom odvolaní proti uzneseniu súdu prvého stupňa navrhol prerušiť súdne konanie podľa § 109 ods. 1 O.s.p.

O uvedenom návrhu oprávneného odvolací súd nerozhodol a nevysporiadal sa s ním ani vo svojom rozhodnutí konečnom rozhodnutí - v uznesení č. k.: 3CoE/26/2013-52 zo dňa 28. máj a 2013. Dovolacia námietka oprávneného je preto dôvodná.

Nerozhodnutím o návrhu oprávneného na prerušenie konania odvolací súd zaťažil konanie vadou v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. Dovolanie oprávneného je teda nielen prípustné, ale zistená vada konania je súčasne dôvodom, pre ktorý musí do volací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušiť (§ 243b O. s. p.), pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom touto procesnou vadou nemôže byť považované za správne.

V novom rozhodnutí krajský súd rozhodne aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania v zmysle § 243d ods. 1 O. s. p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nieje prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 20.októbra 2014

**JUDr. Anna Markova, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: H.